

Zimní slunovrat

Moje „práce“ má podobu průvodce, nikoliv rádce.

Inspirace.

Sami můžete tvořit a přetvářet vše stvořené.

Zimní slunovrat

Zimní slunovrat

V době zimního Slunovratu ustane Slunce ve svém bodu obratu. Jako každá změna, i tento obrat s sebou nese silné energie.

ZIMNÍ Slunovrat (solstitium) je astronomický termín pro okamžik, kdy Slunce má vůči světovému rovníku nejmenší deklinaci.

Zimní slunovrat nastává v době, kdy je síla životodárného Slunce nejslabší, kdy noc a s ní spojené síly temna dosahují vrcholu svého působení na Zemi.

Náš svět je právě v tomto období nejbližší temnu a v době zimního slunovratu dokonce mizí hranice mezi našim světem a silami podsvětí.

Podle pradávnej tradice došlo ke zrození boha Slunce při ranním svítání, přičemž je významný díl obřadních činností soustředěn na předvečer dne 25. prosince, tedy na **Štědrý večer**.

Následuje **13 vánočních dnů – nocí**.

Lze předpokládat, že těchto dvanáct dní představuje období, kdy našemu světu vládne bůh podsvětí **Veles**. **Období slunovratu** – tedy svátku spjatého s bohem Velesem, pravděpodobně obratně využili křesťané, zejména v oblasti stanovení data **narození Ježíše Krista**.

Bod obratu je krátké zastavení slunce na své dráze, než se začne opět obracet k zemi, více a více, až do své plné síly.

Ideální čas ke krátkým pozastavením i pro nás, pro lidi, navíc s možností **nabrat do vědomí sílu světla**, v tomto případě vnitřní sílu, sílu vnitřního slunce.

Zrození světla

V době hluboké zimy, kdy je nám fyzické slunce nejbližší (obrazně řečeno), je naopak naše vnitřní slunce v plné síle.

Asi ne náhodou jsou **Vánoce v době zimního slunovratu spojeny s narozením Krista – Světla.**

Všechno se děje teď

Je to nekonečně laskavá příležitost pro člověka, darovaná přírodou, světem, vesmírem, Bohem, jak chcete, abychom si co nejvíce je to možné, byli **VĚDOMÍ svého vnitřního slunce.**

Možná o tom slyšíte na každém kroku, čtete v každé druhé duchovní literatuře, slyšíte na kázání, možná už se taková věta nalezení vnitřního světla stala součástí vašeho myšlení tak samozřejmě, že už ji ani moc nevnímáte, ale když se hlouběji zamyslíte, tak přeci jen může vyskočit otázka:

Ale JAK? Co to vlastně je? aké slunce? Jaké světlo? Prostě Jak?

Jednoduše – nic nadlidského, kromobyčejného není potřeba dělat,

ale stačí jednoduché **VĚDOMÍ, TADY A TEĎ.**

Uvědomění si souvislostí – vlastně je to logická záležitost, fyzika: slunce a světlo nikam přece nemizí – **zákon zachování energie.**

A pokud souhlasíte, pak v době letního slunovratu, kdy fyzické slunce se začíná sklánět a světla ubývá, tak se začíná naopak probouzet na své dráze vnitřní slunce.

Putuje **od srdce k plnému vědomí** a přináší člověku v rámci zachování energie příležitost k vědomému užívání si vnitřního světla, vnitřního slunce.

Vědomí srdce – vzácný dar

Příroda přece není žádný trestající tyran, který by člověku na půl roku, nekonečně a opakovaně odebíral světlo a ponechával ho ve vnější temnotě.

Kdepak, příroda naopak nekonečně laskavě a opakovaně poskytuje člověku díky tomuto **možnost vnímat své vnitřní světlo ve vnějším „stmívání“.**

Jakoby příroda jen pokorně čekala na vědomí člověka, zda tuhle nabídku přijme, zda si jí bude vědom. Je to vzájemnost, která ukazuje, že člověk nepochybně potřebuje přírodu, bez níž by zahynul, ale rovněž, že **příroda (Vesmír, Bůh) potřebují člověka,** vědomou bytost, bez které, kdo ví, by vše zaniklo.

Vědomí je mocná síla člověka ve vztahu k přírodě, k celému životu skrz naskrz.

Jenže naše běžná pozorování jsou zaměřena A vesměs na vnější svět, takže i tomuto zaběhnutému tvrzení, že *bez tmy bychom světlo nepoznali,* nevěnujeme příliš pozornosti, protože takové tvrzení známe, souhlasíme s ním, vidíme i ve vnějším světě.

Ale co s tím?

Napadne vás – *díky Bohu jsme podzim přečkali jakžtakž, díky Bohu už se blíží slunovrat a světla bude už jen více a více.* A takto podobně přežíváme den za dnem, rok za rokem, od narození až ke smrti.

Fotografie jsou naplněny posilující, světlou energií.

Vy sami jste světlo

A přitom jsme dostali do vínku **nadmíru vážnou a mocnou sílu** – sílu lidského **vědomí a sílu srdce** jako orgánu lásky, orgánu živého života.

Nechci vyzdvihoval jedno na úkor druhého, takže nám všem okamžitě naskočí „ve vědomí“ další mocné síly člověka – city, pocity, tělo – zázračný a dokonalý nástroj, naše obrazy, sny, přání, vize, schopnosti, talenty a kopec dalších. Ano.

Chci však jen připomenout, že být si vědom **TOHO VŠEHO**, je prvním krokem k radosti, **k vědomé radosti**.

Prodechnout vědomou radost **láskou**

Zá-zraky

Poznání bez Lásky bylo by mrtvé. Víc snad není potřeba. Když posléze se svým vnitřním sluncem začnete komunikovat vědomě, mohou se začít dít **zázraky**.

V těchto dnech jsme nejbliž svému vnitřnímu slunci.

Ano, **zá-zraky**. Jako by se to všechno dělo za zrakem vnějším, ale před zrakem vnitřním.

Zá-zrak. Taková přirozeně jednoduchá událost, kterou nám život nabízí.

Když začnete tvořit obrazy radostného života a pozorovat je vnitřním zrakem, dřív nebo později je zahlédnete i zrakem vnějším, fyzickým.

A pokud se tak stane, pak jste stvořili i novu realitu.

Stanete se tvůrci, tvůrci svého života.

Nabízím svou interpretaci Steinerova textu v knize **Kalendář duše**, věnovanou zimnímu slunovratu:

Zimní slunovrat je přelom STARÉHO a NOVÉHO.

Ještě je tma, ale už JE slunce.

Mnoho se píše o tom, že na zemi proudí více světla, ano, přijímám, ale k tomu připojuji poznání či informaci, že pokud zaměříme vědomou pozornost také na své vnitřní světlo, **nic tím neztratíme**, ba naopak. Otevřeme brány nejen k proudění vnějšího světla k nám, ale k také k proudění našeho vnitřního světla do světa. A to je k nezaplacení.

Jak jinak můžeme obohatit svět? Penězi?

Ne. Ale **vnější svět potřebuje naše světlo**, vydechnuté do světa s plným vědomím, **vědomý čin**.

Právě období zimního slunovratu je ideální dobou.

Vnitřní slunce, které prozařuje lidské myšlení.

Smutek ze ztráty léta se mění ve vědomý zisk zimy – jasné myšlení.

Uzavírá se tak cesta od jednoho pólu ke druhému – od léta do zimy. Ale podzimní čas je v této souvislosti také velmi podstatný, neboť na podzim (Michaelská doba), který je ve středu mezi těmito póly zimy a léta, začíná naše „putování“ k sobě samému, k sebepoznávání, k prožitku skutečnosti, že pouze sám o sobě mohu říci JÁ, nikoliv o druhém, že někdo druhý je JÁ. Na podzim je však vnímání JÁ jen pouhým bezmocným stínem v myšlenkách, tušením.

Nyní je doba, kdy se zrodil pocit, že SEBE nesu v SOBĚ.

To je možné pouze o Vánocích, ve vánočním čase, na přelomu roku, kdy prožíváme své JÁ jako světelnou moc, jako probuzení.

V létě můžeme Světlo tušit, ale na přelomu roku jej poznáváme v sobě.

Yvell

Mgr. Yveta Ellerová
Tyršova 19
Ostrava
702 00

Telefon:
+420 606 689 357

E-mail:
yvettae@seznam.cz

www.yvellerova.cz

Přeji vám úžasuplná zastavení v bodu obratu!

Platí-li, že právě v tomto období jsme nejbliže temnu, pak právě obrat k vnitřnímu světlu umožňuje nejen projít těmito dny tvořivě a krásně, ale navíc naznačuje, že je to ideální příležitost k obnově vlastních životních sil, **abychom nebyli vláčeni skrytými silami temnoty.**

Přeji vám, abyste si v následujících dnech užili svého bodu obratu, svého vnitřního slunce.

Jedna legrace od dětí:

„Maminko, ty všechny dárečky pod stromečkem jsem dostal od Ježíška?“

„Ano, můj milý, jak jinak?“

„Aha (zesmutní syn), takže od vás nic neodstanu?“

Mám vás ráda.

S vděčností Yvell

Zimní slunovrat – tradice a zvyky

V sobotu 21. prosince 2024, přesně v 10:19 hodin, nastává zimní slunovrat.

Slunce vstoupí do znamení Kozoroha a nastane zimní slunovrat, což znamená že po **nejkratším dni** v roce přijde **nejdelší noc**.

Nastává také **astronomická zima**.

Na své pouti po obloze Slunce dosáhlo obratníku Kozoroha a vrací se zpět k rovníku.

Od této chvíle se ale začnou dny pozvolna prodlužovat, a to až do letního slunovratu 21. června.

Tento astronomický jev sledovali naši předkové odpradáвна.

Zimní slunovrat však slavily kultury na celém světě.

Ve starověké Evropě byl známý jako **Yule**, ze severského "jul", což znamená kolo. Křesťanská tradice zdobení stromu má své kořeny právě v těchto pohanských oslavách.

Rodiny si do domů nosily živý strom, aby uchránily duchy dřeva před chladem drsných zimních měsíců.

Drobné pochoutky se věšely na strom jako dary potravin pro duchy a na samý vrch se dávala pěticípá hvězda – **pentagram, magický symbol** pěti živlů.

Hranice mezi světy je otevřena.

Za zimního slunovratu, kdy je hranice mezi naším světem a světem zemřelých otevřena, se duše mrtvých svobodně pohybují po světě.

U Slovanů bylo proto **při večeři** zvykem prostírat i zemřelým členům rodiny, jež bývají před večeří pozváni a na jejichž počest pak bývá připíjeno.

Předkové se za zimního slunovratu mohou objevit i v podobě neznámých příchozích, proto každý i neznámý příchozí musí být řádně pohoštěn.

Podle starých tradic se praví, že období zimního slunovratu se na náš svět však nedostávají pouze duše zesnulých příbuzných, kteří jsou nám obvykle příznivě nakloněni, ale také různí podsvětní duchové, kteří by mohli být lidem nebezpeční.

Proto nejspolehlivější **ochranou byla blízkost posvátného ohně**.

Jako ochrana se též hojně využívalo ochranného účinku **česneku**.

Adventní kalendář

Prvním adventním obrázkovým kalendářem byl výtvar Němce Gerharta Langa na počátku 20. století.

Když v roce 1908 nápaditý měšťan a majitel prosperující tiskárny v Mnichově na vlastní náklady vytiskl vystřihovací kalendář s názvem **V zemi Ježíškově**, nechtěně tím vytvořil krásný a dodnes velmi rozšířený zvyk.

V padesátých a šedesátých letech 20. století se adventní kalendáře začaly objevovat na pultech většiny evropských zemí. Každý národ si zanedlouho vytvořil svou vlastní variantu předvánočního kalendáře, charakterizující vkus a cítění dané země.

Adventní věnec

Strojení adventního věnce patří k relativně mladým, zato velmi oblíbeným zvykům předvánočního času.

Kořeny tradice sahají do první poloviny 19. století.

V Rakousku a v Německu jsou **adventní věnce** prvními posly blížících se vánočních svátků.

Nejstarší písemně doložená zpráva o adventním věnci pochází z roku 1838 z bohatého přístavního města Hamburky.

Teolog Johann Heinrich Wichern tehdy nade dveře sirotčince, který spravoval, pověsil na počátku adventu velký věnec vyřezávaný ze dřeva.

Každý den na něj umístil jednu zapálenou svíci.

Pod věncem stála pokladnička, do které mohli zbožní lidé házet vánoční milodary pro opuštěné a osiřelé děti.

Vánoční stromeček

Zelený stromek, ověšený ozdobami, cukrovými řetězy a čokoládovými figurkami je samozřejmě součástí Vánoc.

Zdobení živých zelených stromů světly a sladkostmi má kořeny už v pohanských dobách.

Tehdy pod nimi lidé tancovali, aby oslavili bohyni slunce.

Keltové zdobili stromky a větve, aby uctili boha slunce.

Slované zavěšovali tzv. chvojku – velkou jedlovou větev zdobenou sladkostmi.

Ta se dávala na vchodové dveře špičkou dolů, aby se mrtví nasýtli už venku a netoužili zaujmout místo živých u slavnostní večeře.

Církev zpočátku považovala zdobení stromků o Vánocích za zvyk s pohanskými kořeny.

Ve větším počtu se vánoční stromky objevily až na počátku 19. století v domácnostech německých měšťanů, původně v oblastech obývanými protestanty.

Předchůdci dnešních vánočních stromků byly malé stromečky, které se zavěšovaly nad štědrovečerní stůl.

Zdobila je červená jablka **na oslavu svátku Adama a Evy**.

První český vánoční stromek, jak je známe dnes, spatřil světlo světa v roce 1812.

A byl to Jan Karel Leibich, ředitel Stavovského divadla, který jej na libeňském zámečku postavil pro své přátele.

Do českých rodin se však tento zvyk dostal teprve o několik desetiletí později.

Stromečky byly v té době zdobené papírovými ozdobami, perníčky a ovocem.

Dárky

Už ve starém Římě si lidé na oslavu Nového roku dávali dárky.

Později se zimní slunovrat stal vánočním svátkem a obdarovávání zůstalo.

Stalo se projevem přátelství a křesťanské lásky k bližnímu.

Od šestnáctého století existují důkazy o vyměňování dárků mezi přáteli a příbuznými. Nejvíce dárků dostávaly především děti.

Bývalo zvykem, že se dárky začnou rozbalovat až v okamžiku, kdy se objeví na nebi první hvězdička.

Tím se připomíná **betlémská hvězda**, která zářila nad Betlémem.

Dnes se ve většině zemí dárky rozdávají na Štědrý den nebo druhý den ráno na Boží hod vánoční.

Vánoční zvyky Štědrého dne

Se Štědrým dnem se pojí spousta zvyků, tradic a různých pověr, které se odjakživa předávají z generace na generaci.

Ořechy

Například pokud si v předvečer Štědrého dne položíte pod polštář vlašský ořech a ihned ráno ho po probuzení (ještě v posteli) sníte, budete celý rok chráněni před blechami a štěnicemi.

Voda

Ten, kdo vstal za rozbřesku a hned se opláchl vodou z potoka či studny, utužil své zdraví na celý následující rok.

Slepice a mák

Pokud chováte slepice, nasypte jim zrní s mákem, což vám zajistí, že příští rok dobře ponesou.

Koně

S dvouletými

koňmi jděte na procházku do lesa na dříví – během dalších let budou běhat jako vítr.

Štěstí

Abyste si o Vánocích přivolali štěstí, stačí v průběhu štedrovečerní večeře sníst kousek okoralého chleba.

Stejný účinek by mělo mít vejce snesené na Boží hod.

Jmelí

Již od pradávných dob je zvykem zdobit si příbytek jmelím – obzvláště **jmelí z posvátného dubu** mělo lidem zaručit **štěstí** po celý rok.

Jmelí, ačkoliv ho považujeme za tradiční symbol, nemá původ v Česku, ani v českých tradicích.

Je to **posvátná rostlina Keltů** a zvyk zavěšování jmelí k nám přišel přibližně před sto lety z Anglie.

Tak, jak je to v přírodě, jmelí musí viset i v příbytku a nikdy se nedává do vázy. Ztratilo by svoji magickou sílu.

Jmelí se zavěšuje **na Štědrý den ráno** a visí v domácnosti celý rok.

Poté se nahrazuje jmelím novým. Staré jmelí se nesmí vyhodit, ale obřadně spálit.

Do domu **přináší štěstí, zdraví a boží požehnání.**

Svatba

Nasbírejte během Štědrého dne devět patek od vánoček a svatba vás nemine.

Sekera

Koho trápí bolesti nohou, měl by si pod štedrovečerní stůl dát sekerku. Pokud se mu podaří během vánočního stolování na ni šlápnout, bude mít od těchto neduhů pokoj.

Brambořík

Další rostlinou, která neodmyslitelně patří k času předvánočnímu, je brambořík (Cyclamen).

Bramboříky se vyskytují především v oblasti východního Středomoří, v Malé Asii a v Íránu.

U nás ve volné přírodě roste brambořík nachový.

Můžeme ho najít zejména na jižní Moravě, například v národním parku Podyjí. Je to zákonem chráněná rostlina, a tak rozhodně není možné přinést si jej domů.

Do vánočních květináčů patří jen šlechtěné kultivary, nejčastěji v bílé a červené barvě. Brambořík potřebuje dostatek vláhy a pro kvetení je ideální teplota okolo 16 stupňů. Při vyšších teplotách poměrně rychle odkvétá.

Brambořík má jedovatou hlízu, glykosidy, které obsahuje, mohou být nebezpečné pro domácí mazlíčky i pro člověka.

Dalšími zástupci rostlin, které zdobí ve vázách a používají se do vánočních dekorací, jsou nejrůznější stálezelené rostliny a keře, například cesmíny a mahonie, které **symbolizují stabilitu, spokojenost a harmonii.**

Vánoční hvězda a symboly z exotických krajů

Jednou z nejoblíbenějších vánočních květin je **vánoční hvězda neboli pryšec překrásný.**

Tato rostlina, odborně nazývaná Euphorbia pulcherrima, dříve poinsettia, pochází z Mexika a hojně se vyskytuje ve Střední Americe: Aztékové používali vánoční hvězdu jako zdroj červeného barviva i jako léčivou rostlinu.

Spojení pryšce překrásného a Vánoc se datuje do 16. století.

Podle legendy chtěla chudá dívka uctít narození Ježíše dárkem, ale byla bez prostředků. Anděl jí tedy vnukl myšlenku, aby sebrala na okraji cesty před kostelem semínka a dala je na oltář.

Ze semínek vyrostla nádherná rostlina, jejíž červené "květy" se staly symbolem Ježíšova narození, připomínkou hvězdy betlémské.

Stejně jako ostatní pryšcovité rostliny i vánoční hvězda roní při poranění bílý latex. Ten může být při kontaktu s pokožkou dráždivý.

Dávejte pozor na poranění nebo požití částí této rostliny, jelikož je mírně jedovatá.

Vánoční cukroví

Vanilkové rohlíčky.

V českých zemích se pečou pravidelně již více než 330 let.

Pečivo ve tvaru půlměsíce má prý svůj **původ ve Vídni** a souvisí s historickou událostí, totiž s obléháním Vídně osmanskými Turky v letech 1529 a 1683.

Rakousku-Uhersku se nakonec podařilo Osmany ze své říše vyhnat, a právě vídeňští pekaři byli první, kteří na počest vítězství začali péci pečivo podobné znaku Osmanské říše, kterým byl půlměsíc.

Sladká varianta se pak rychle stala jedním ze symbolů Vánoc.

Linecké pečivo

S Rakousko-Uherskou monarchií je spjat další skvost vánoční kuchyně, a to linecké cukroví. Ale v Linci jej vůbec neznají.

Lineckému koláči se tu říká „křehký koláč“ a našemu cukroví „oči“ (Linzer Augen).

„Linecké“ podle rakouského zdroje pochází ne od jména města Lince, ale podle císařského poručíka jménem Rudolf Linz, který roku 1849 pracoval v jedné budapeštské cukrárně.

S majitelem se stali přáteli a ten ve jménu jejich přátelství koláč pojmenoval "linecký".

Křehké linecké těsto, z něhož se vykrajují nejrůznější tvary, prý milovala už císařovna Sissi.

Sladká Linzer Augen se v postupně rozšířila po celé monarchii.

A jaký recept na "linecké" je v Rakousku nejtypičtější?

Vyzkoušejte tento na tzv. **Heller Linzer Teig**: 230 g hladké mouky (třetina mouky se může nahradit mandlovou moukou nebo velmi jemně umletými loupánými mandlemi), 100 g moučkového cukru aromatizovaného vanilkou, 150 g másla, 3 žloutky, citronová kůra a špetka soli.

Do českých zemí se recept na linecké pečivo dostal během 19. století – dívky z venkova, které často sloužily v měšťanských i panských rodinách po celém Rakousko-Uhersku si s sebou domů přivázely nejrůznější receptury a pečení lineckého cukroví se začala rozšiřovat i u nás.

A nový zvyk se prolнул se starými tradicemi – k nejstarším vánočním pamlskům patří od 13. století medové perníčky, které se vykrajovaly a dosud vykrajují do nejrůznějších tvarů.

Nejinak je tomu i u lineckého cukroví.

Cukroví v podobě zvířat, kol, kruhů a dalších tvarů, které měly pro naše předky velký význam.

Zajišťovalo **totiž hojnost a štěstí, a navíc přičarovaly těm, kteří je snědli, magické vlastnosti** – tedy sílu a neohroženost znázorněných zvířat, nebo dlouhý život, teplo a světlo, jež symbolizuje slunce, tedy tvar kruhu.

Tajemná vosí hnízda a hašíšové marokánky

Velmi oblíbená jsou na vánočním stole také vosí hnízda. Možná vás překvapí, že jde o typicky české cukroví, které není celoevropsky rozšířeno.

Původně nemělo souvislost s Vánoci, ale se zimním slunovratem.

Připravovalo se na nejsilnější noc roku a mělo obřadný charakter.

Bližší historie vosích hnízd je však zahalena tajemstvím. Je akorát známo, že své jméno cukroví získalo podle **slámové košnice**, ve které se od 15. století chovaly včely.

Recept:

Ze surovin budeme potřebovat:

- 200 g vlašských ořechů
- 200 g cukru moučka
- 1 bílek
- trochu rumu
- vaječný likér
- linecká kolečka (nebo piškoty).

Ze všech surovin vytvoříte hmotu. Pokud jste dali hodně rumu, přidejte trochu ořechů nebo piškotové drobečky.

Nechte chvíli odstát, pak tvořte kuličky, které obalíte v cukru a vtlačíte do formičky.

Formičku je dobré také pocukrovat.

Než úlek vyjmete z formičky, udělejte do něj hlubší důlek, který naplníte vaječným koňakem či máslovým krémem.

Přilepíte linecké kolečko či piškot a formičky rozevřete nebo vosí hnízdo vyklepneme.

...

Přeji vám nádherné dny – všechny, nejen vánoční.